

Pustit fantazii na špacír

Hudebnice, spisovatelka, herečka a režisérka Marka Míková (1959) patří k lidem, pro které je jejich práce také koníčkem. Vede divadlo DAMDAM a působí i ve spolku Loutky v nemocnici. Vyšlo jí už třináct knížek pro děti. Spolupracuje se sdružením Osamělí písničkáři a vystupuje s kapelou Zuby nehty. Nezapomenutelná zůstává jako princezna Růženka v pohádce Jak se budí princezny.

Váš tatínek byl právník a maminka učitelka, která zpívala v Kühnově sboru. Jak vás to ovlivnilo?

Oba moji rodiče mě ovlivnili velice silně. Tatínek svou láskou k historii a zájmem o politiku, maminka svým vztahem k hudbě. Zpívala nám jako dětem odmala. Naučila nás vymýšlet si druhé hlasy a zpěv se díky ní stal přirozenou součástí mého života. Zpívala si při mytí nádobí, trénovala u piana skladby do sboru, a abychom se při cestě autem nenudili, zpívali jsme s ní lidové písničky.

Vy jste navštěvovala dramatický kroužek a brzy jste debutovala před kamerou ve filmu Robinsonka. Pak přišla Růženka v pohádce Jak se budí princezny. Jak na ten čas vzpomínáte?

Byla to krásná doba. Veliké dobrodružství. Každé setkání se slavnými herci se člověku vtiskne do paměti. Já měla možnost pracovat se slavnými režiséry, jakými byli Karel Kachyňa, Václav Vorlíček, František Vlábil a Věra Plívová Šimková. Zároveň jsem zažila blízkost velké herce, Vladimíra Menšíka, Jiřího Sováka, Milenu Dvorskou, Františka Filipovského... Na jejich vyprávění v taxících, maskárnách i na place moc ráda vzpomínám.

Chtěla jste studovat herectví, ale nezahlali vás. Nakonec jste šla na loutkoherectví na DAMU. Bylo to dobré rozhodnutí?

Rozhodně. S odstupem jsem velice ráda, že jsem vystudovala právě tu-to školu. Loutkové divadlo přináší velkou svobodu. Využívá nejen práci s loutkou, ale i herectví samotné. Já mám ještě navíc tu výhodu, že si můžu hru vymyslet, zdramatizovat, zrežirovat a nakonec v ní sama i hraju.

Začínala jste jako režisérka v divadle Minor a od roku 2000 vedete loutkový divadelní spolek DAMDAM. Kde všude hrajete, kde vás mohou lidé vidět?

Jsmo kočovné divadlo, hrajeme v kulturních domech, ve školkách, na náměstích, na hradech, zkrátka všude, kam si nás pozvou. Mimo to působím ve spolku Loutky v nemocnici, a tak mě mohou lidé potkat i ve všech pražských špitálech, ale také v krajských městech a léčebnách po celé republice.

Hodně se věnujete hudbě, začínala jste v dívčí kapele Plyn, která se

postupně proměnila na Dybbuk a Zuby nehty. Jakou hudbu máte ráda?

Mám široký záběr. Miluji klasickou hudbu. Pokaždé, když zajdu na koncert, cítím se jako v lázni, když slyším akustické hudební nástroje a vnímám dynamiku a sílu jejich projevu. Zároveň miluji hudbu lidovou a jsem moc ráda, že můžeme dětem v nemocnici zpívat lidovky

a později jsem založila podobné sdružení v Čechách. Příští rok už to bude patnáct let. Působíme v nemocnicích, léčebnách a zdravotnických zařízeních po celých Čechách, a dokonce i na Slovensku.

Napsala jste řadu knížek pro děti. Proč právě pro děti?

Psát pro děti mě baví, protože můžu pustit fantazii na špacír. Dětský

Ve spolku Loutky v nemocnici ulehčuje Marka Míková pobyt v léčebnách dětem upoutaným na lůžko

Snímky archiv Marky Míkové

Marka jako princezna Růženka v nesmrtelné pohádce Jak se budí princezny

Hraje, skládá, píše, režisuje... Pro Marku Míkovou je její práce koníčkem.

a rozšiřovat tak povědomí o hudbě, která je podhoubím pro současnou českou hudbu. A jak už jste zmínila, sama mám kapelu Zuby nehty, kde se spoluhráčkami a spoluhráčem vymýšlíme vlastní písničky.

Jak vznikly Loutky v nemocnici?

Na počátku byl kamarád můj maminky Ottokar Seifert, který v Německu začal navštěvovat děti v nemocnicích a hrát jim loutková představení. Nejprve jsem mu pomáhala

svět je mi blízký i proto, že se práci s dětmi věnuji i v divadle.

Sama máte čtyři děti, našly se také v umění?

Některé ano. Matyáš studuje DAMU, alternu, režii a dramaturgii, hraje ve spolku Loutky v nemocnici i v DAMDAM, stejně jako Kryštof. Šimon velmi rád vyřezává a mám od něj několik loutek. A Sára? Ta si maluje spíš sama pro sebe...

■ Veronika Pechová, publicistka

VYTIPOVÁNO

PODÍVEJTE SE NA LVY

Určitě si v sobotu 7. března večer pustte ČT1 a vydržte u obrazovky. Předávání cen si

ce nebývá bůhvíjaká taškařice a nevíme, zda to moderátor Václav Kopta významně vylepší, ale stejně půjde o pou-

tavý pořad. V Rudolfinu se v přímém přenosu budou předávat ceny **Český lev** za celovečerní hrané, dokumentární i animované filmy. A tentokrát to bude zvlášť napínavé, protože loni se u nás urodilo víc kvalitních snímků než jindy. Získají sošku za nejlepší film Vlastníci, Staříci, Nabarvené ptáče nebo Na střeše? Kdo si odnese cenu za režii? Který z loňských dokumentů vyhraje? A což teprve herecké ceny. V nominacích se objevila plejáda osobností několika generací, které podaly vynikající výkony – od Jenovéfy Bokové po Ivu Janžurovou, od Elišky Křenkové po Dagmar Havlovou, mezi nominovanými muži jsou Ladislav Mrkvička, Jiří Schmitzer, Alois Švehlík, Hynek Čermák i malý Petr Kotlár z „Ptáčete“. Bude to fakt napínavé!

■ Agáta Pilátová

AUDIO PROPAGANDA

Brněnská JAMU vydává záslužné publikace, škoda jen, že v běžném knihkupectví je neseženete – musíte si je objednat v Brně. Přitom čtenářům nabídla takové skvosty jako pojednání o dramatické tvorbě brněnského i ostravského studia Československé televize (tedy ještě z dob společného státu) nebo nejnověji **Audiovizuální propagandu**, kterou sepsal **Pavel Ujezdský**. Autor se tu rozpráví do dlouhého časového úseku 1914–1989, aby postihl totalitárním tendencím podléhající tvorbu zejména filmovou v zemích, kde rozkvetla a Sovětském svazu. Stejně podrobně přiblížil i dění na českém (československém) území, na jehož přinejmenším ideové podmanění si činily nárok obě sousedící mocnosti. Velkou předností jsou obsahy probíraných filmů provázené internetovými odkazy, kde tato díla lze nalézt. Protože je zajištěno rozdílné jen číst a něco na vlastní oči spatřit...

■ Jan Jaroš